

Οι Φίλοι του Ντουρούτι δημιουργήθηκαν το 1937 αντιδρώντας στην πολιτική ταξικής συνεργασίας της αναρχικής ηγεσίας. Το κείμενο που ακολουθεί γράφτηκε στην εξορία και κυκλοφόρησε σ' ολόκληρο τον κόσμο σε αναρχικές εφημερίδες και περιοδικά που είχαν έρθει σε ρήξη με τη CNT – FAI.

Είναι αναγκαίο για τους μαχητές, τους επαναστάτες των εργατικών οργανώσεων, που γνώρισαν τη σκληρή ήττα και την ταπείνωση του πρόσφυγα, να δώσουν σοβαρή και επικεντρωμένη προσοχή στα μαθήματα του Ισπανικού πολέμου και επανάστασης, καθώς αυτοί το πλήρωσαν τόσο ακριβά με το αίμα τους και το αίμα των καλύτερων συντρόφων τους. **Σπάζοντας τη σιωπή που επέβαλε πάνω μας η τυραννία των Σταλινικών και των αντεπαναστατών**, θα μιλήσουμε εδώ με την ίδια καθαρότητα, μ' αυτήν που θα αναμενόταν να βρούμε στο όργανο της ομάδας μας «Οι Φίλοι του Λαού». Η ομάδα μας που είναι κάτω από το σύμβολο του Ντουρούτι, έχει μια σημαντική θέση στην Ισπανική Επανάσταση. Αυτό ισχύει ακόμα περισσότερο για τις αιματηρές μέρες του Μάη του 1937, όταν σηκώσαμε το λάβαρο της εξέγερσης κατά των αντεπαναστατών (του Κομμουνιστικού Κόμματος, της Δημοκρατικής Κυβέρνησης κ.λ.π.) και κατά του ρεφορμισμού των ηγετών της CNT-FAI. Είχαμε προβλέψει ότι η γραμμή που ακολουθήθηκε μετά τον Ιούλιο [1936], της αποσύνδεσης του πολέμου από την επανάσταση θα οδηγούσε αναπόφευκτα στην καταστροφή. Η θέση μας έχει επιβεβαιωθεί από τα γεγονότα. Η Επανάσταση χάθηκε τον Μάιο του 1937 ΚΑΙ ΜΑΖΙ ΤΗΣ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ. Σταδιακά οι ζώνες οικονομικής σημασίας χάθηκαν και το απόγειο αυτής της κατάστασης ήταν η πτώση της Αραγωνίας, η μεγάλη ήττα του Levant, τελειώνοντας με την καταστροφή της Καταλωνίας και την παράδοση της Μαδρίτης καθώς και την άνευ όρων παράδοση όλων των υπόλοιπων ζωνών. Οι αιτίες της ήττας ήταν εμφανείς. Από τη στιγμή που το επαναστατικό πνεύμα των πολιτοφυλακών υπονομεύτηκε με την αντικατάστασή τους μ' ένα στρατό που δεν είχε τον προηγούμενο ενθουσιασμό και δυναμισμό, σφυρηλατήθηκε και ο πρώτος κρίκος στην αλυσίδα που οδήγησε τελικά στην ήττα. Οι πολλαπλές επιθέσεις και οι διαστρεβλώσεις του Επαναστατικού έργου του Ιουλίου του 1936, ήταν οι καρποί της τραγικής σοδειάς που μας οδήγησε στην αιματηρή εξορία, που δεν είναι δυνατό να κατανοήσουμε παρά μόνο αν κατανοήσουμε τις πρώτες κινήσεις της προδοσίας, ανικανότητας, τα πισώπλατα χτυπήματα και την ανηθικότητα που έλαβε χώρα.

ΔΥΟ ΧΑΜΕΝΕΣ ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ Δυο εμφανείς περίοδοι παρουσιάστηκαν στην Ισπανική επανάσταση: ο Ιούλιος του 1936 και ο Μάιος του 1937. Σ' αυτές τις δυο περιπτώσεις, πραγματοποιήθηκε το ίδιο λάθος. Οι ηγέτες της CNT-FAI δεν επέβαλαν την εξουσία των οργανώσεων μας, που υποστηρίζονταν από τις μάζες στους δρόμους, στα εργοστάσια, στους αγρούς και στα εργαστήρια. Οι ηγέτες αυτοί λοιπόν ήταν οι κύριοι υπεύθυνοι για την καταστροφή που έχει λάβει χώρα – την απώλεια της επανάστασης, την στρατιωτική ήττα στον πόλεμο και την αιματηρή υποχώρηση στη Γαλλία. Φοβόντουσαν την ξένη επέμβαση. Δεν ήθελαν να καταλάβουν τη χώρα και να τη διευθύνουν οικονομικά και πολιτικά φοβούμενοι την οργή των «δικτατόρων». Από τη στιγμή όμως που δεν καθοδήγησαν την επανάσταση, δεν την άφησαν και μόνη, άρχισαν να την οδηγούν στην ήττα. Ο φόβος τους ήταν υπεύθυνος για την αντεπανάσταση, καθώς οι Σταλινικοί πήραν τη γη από τους αγρότες και τους εργάτες και αυτός ήταν ο σημαντικότερος παράγοντας για τη συντριβή της επαναστατικής ενότητας των μαζών. Οι ηγέτες της CNT-FAI δεν ήθελαν να επιβάλουν μια δικτατορία στα αντεργατικά κόμματα. Παρόλα αυτά όμως έγιναν βοηθοί των φιλελεύθερων αστών, της μικροαστικής τάξης του διεθνούς καπιταλισμού, που με τη μάσκα της δημοκρατίας, βοήθησαν το φασισμό, οδηγώντας μ' αυτό τον τρόπο σε ήττα την Ισπανική επανάσταση. Το τέλος του πολέμου ήταν καταστροφικό. Όλα χάθηκαν, τίποτα δεν κερδίσαμε. Πολλά θα μπορούσαν να είχαν σωθεί και να χρησιμοποιηθούν για να αποσοβήσουμε την τρομερή ήττα. Ο Νεγκρίν και όλοι οι λακέδες του είχαν τοποθετήσει όλα τα χρήματα και όλο το χρυσό σε ξένες τράπεζες. Έκαναν άλλωστε πολύ καλή δουλειά σφάζοντας τον Ισπανικό λαό. Ο στρατός των εργατών δεν ήξερε γιατί πολεμούσε. Οι στρατιώτες δεν επιθυμούσαν να πολεμήσουν καθώς γνώριζαν ότι τη στιγμή που πολεμούσαν και σφαγιάζονταν στον Έβρο, στα μετόπισθεν, οι γραφειοκράτες της Δημοκρατίας φλέρταραν με όμορφες γυναίκες και οργιάζαν. Οι άνθρωποι εργάζονταν και πέθαιναν από την πείνα. Στις ουρές για το ψωμί οι γυναίκες και ο πληθυσμός γενικά μισούσαν τον Νεγκρίν και την γεμάτη κόλακες αυλή του. Οι εργάτες και οι οικογένειες τους δεν είχαν ψωμί ενώ στα σπίτια και τις κατοικίες της κυβέρνησης οι γραφειοκράτες και οι αξιωματούχοι του ΚΚ έτρωγαν λευκό ψωμί. Ολόκληρος ο κόσμος είχε κάποια ιδέα για το ηθικό των κατοίκων της Βαρκελώνης. Ήταν οι εργάτες της Βαρκελώνης που υπέφεραν από τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς. Δεν υπήρχε καταφύγιο γι' αυτούς. Οι υψηλά αξιωματούχοι και οι γραφειοκράτες ήταν πάντα σε καταφύγιο και οι οικογένειες τους ήταν μακριά σε απόμακρα χωριά.

Ο ΛΑΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Η κυβέρνηση δεν εκπροσωπούσε το λαό (τους εργάτες) και υπερασπιζόταν συμφέροντα που στρέφονταν εναντίον τους. Αυτοί που έπρεπε να ακούσουν τα αιτήματα της Ισπανικής εργατικής τάξης, να τα υπερασπιστούν, αυτοί ήταν οι ηγέτες της CNT-FAI, που τους πρόδωσαν. Το γεγονός αυτό το έχουμε επιβεβαιώσει, ξεκάθαρα και χωρίς λεπτότητα και θα συνεχίζουμε πάντα να επαναλαμβάνουμε την κατηγορία μας. Αποκάλεσαν τους «Φίλους του Ντουρούτι» προβοκάτορες και Φασίστες. Δυο φορές προσπάθησαν να μας διαγράψουν από τη CNT-FAI. Οι εργάτες όμως απέρριψαν αυτή τη διαταγή της διαγραφής, που προήλθε από το ρεφορμιστικό τμήμα. Αφήσαμε την Ισπανία με το κεφάλι μας ψηλά. Μπήκαμε σε ξένες χώρες άφραγκοι. Πεινάσαμε και παγώσαμε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αρκετοί όμως από τους ρεφορμιστές που απαίτησαν την διαγραφή μας περνάνε καλά. Δεν μιλάμε για το Νεγκρίν

και τους κομμουνιστές δολοφόνους του, που μας καταδίωξαν και μας φυλάκισαν. Οι άνθρωποι αυτοί κατέχουν σκανδαλώδη χρηματικά ποσά αλλά κάποια μέρα θα πληρώσουν για την προδοσία τους.

Τα γεγονότα απέδειξαν ότι είχαμε δίκιο. Τα ίδια προβλήματα που θέσαμε στην κρυφή εφημερίδα μας, μπορούν να τεθούν και σήμερα, όπως και αύριο. Δεν μας έκαμψαν και, αν και ζούμε μέσα σε αυτή την τραγωδία, πρέπει να εμμείνουμε στις αρχές μας και την κριτική μας. Ο ρεφορμισμός της CNT-FAI μας οδήγησε στην ήττα.

Η ηγεσία έπαιξε σημαντικό ρόλο στην άνευ όρων παράδοση της Μαδρίτης στον Φράνκο. Οι Σταλινικοί με τις διαμαρτυρίες τους κατά της παράδοσης της Μαδρίτης μπόρεσαν να εμφανιστούν ως επαναστάτες. Δεν εξαπάτησαν όμως τους εργάτες, καθώς πάντα τους μισούσαν, πολύ πριν την πρωτοβουλία του Casado εναντίον τους. Τους μισούσαν από την πρώτη στιγμή της επανάστασης, ιδιαίτερα από τις μέρες του Μαΐου του 1937. Το μάθημα ήταν σκληρό και η τεράστια σημασία και εξουσία της Ισπανικής επανάστασης μπορεί να κριθεί από την επαναστατική επίδραση που είχε στις Ευρωπαϊκές υποθέσεις.

Αν η Ισπανική επανάσταση είχε νικήσει, ο Φασισμός θα είχε ηττηθεί, με σημαντική συνέπεια την έναρξη της διεθνούς προλεταριακής επίθεσης. Δεν υπάρχει αμφιβολία, το προλεταριάτο και ο καπιταλισμός έχουν αποδείξει ότι βρίσκονται σε μόνιμη και διαρκή πάλη ζωής και θανάτου. Ο καπιταλισμός έχει θριαμβεύσει αλλά γνωρίζουμε τους λόγους.

Η Δημοκρατία νίκησε τον Ισπανικό λαό και όχι ο Φασισμός, ο Φράνκο δεν θα είχε κερδίσει χωρίς το Κομμουνιστικό Κόμμα και τον Νεγκρίν. Και το διεθνές όμως προλεταριάτο είναι υπεύθυνο ή μάλλον οι ηγέτες που μετατράπηκαν σε προπύργια της καπιταλιστικής τάξης. Αν όμως δεν μιλούσαμε σε αργκό και με μια ασαφή γλώσσα, αν ήμασταν ειλικρινείς και σαφείς, ποιος ξέρει, ίσως να είχαμε αγγίξει τους εργάτες ολόκληρου του κόσμου.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ Από την καταστροφή πρέπει να βγάλουμε πολύτιμα μαθήματα. Ως Αναρχικοί πρέπει να διορθώσουμε μια σειρά τακτικών σημείων και θέσεων που εμποδίζουν την επιτυχία της επαναστατικής δράσης. Μέσα σε μια επανάσταση η βία είναι κάτι το υποχρεωτικό και θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί εναντίον της αντίδρασης. Επίσης είναι ξεκάθαρο πως όταν κάποιος κατέχει μια τέτοια προλεταριακή μαχητική δύναμη, είναι αναγκαίο να ξέρει πώς να τη χρησιμοποιήσει και πώς να τη διατηρήσει. Είμαστε εχθροί της ταξικής συνεργασίας με την καπιταλιστική τάξη και με τις μεσαίες τάξεις. Η εργατική διαχείριση καθιστά αναγκαίο τον εργατικό έλεγχο. Η επανάσταση απαιτεί την απόλυτη κυριαρχία των εργατικών οργανώσεων όπως συνέβη τον Ιούλιο του 1936, όταν η CNT-FAI ήταν κύριοι της όλης κατάστασης. Υπάρχουν πολλές όψεις της κατάστασης και θα ήταν αναγκαίο να τις μελετήσουμε λεπτομερώς αλλά αυτό που δεν θα πρέπει να ξεχαστεί είναι ότι το εργατικό κίνημα πρέπει να ανοικοδομηθεί πάνω σε μια νέα βάση, πάνω σε μια νέα ηθική και με την εξαφάνιση των ηγετών που ήταν υπεύθυνοι για την καταστροφή.

Θεωρούμε ότι είναι αναγκαίο να δημιουργήσουμε μια Επαναστατική Συμμαχία, ένα Εργατικό Μέτωπο, όπου κανένας δεν θα επιτρέπεται να μπαίνει και να έχει θέση παρά μόνο πάνω σε μια επαναστατική βάση, εμποδίζοντας τους ρεφορμιστές, το κομμουνιστικό κόμμα, τους Δημοκράτες καθώς και όλους εκείνους τους μαχητές στην Ισπανική υπόθεση που βοήθησαν στην καταστροφή.

Στην αρχή αυτής της μετανάστευσης από τη χώρα μας, που ξεκίνησε πριν από 30 μήνες μαχών, οι «Φίλοι του Ντουρούτι» συνέχισαν να υπερασπίζονται τα συμφέροντα του προλεταριάτου με την ίδια ενέργεια και τιμιότητα, όπως και κατά τη διάρκεια της Ισπανικής Επανάστασης. *Φίλοι του Ντουρούτι (Ιούνιος-Ιούλιος 1939)* (πηγή: <http://classwar.espiv.net/?p=3241>)

1. Ο ισπανικός εμφύλιος πόλεμος 1936-1939 (Antony Beevor Γκοβόσσης 2006)
2. Ιστορία του Ισπανικού Εμφυλίου (Hough Tomas Τολλίδης 1971, 2 τόμοι)
3. Ντουρούτι, η κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία 1896-1939 (Abel Paz Ελεύθερος Τύπος 1978, 2τόμοι)
4. Ισπανική Διαθήκη (Arthur Koestler, Ωκεανός)
5. Αναρχικές Κολλεκτίβες, η εργατική αυτοδιεύθυνση στην Ισπανική Επανάσταση (Sam Dolgoff, Διεθνής Βιβλιοθήκη 1982)
6. Πεθαίνοντας στη Μαδρίτη, Οι έλληνες εθελοντές στον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο (Χ.Δ. Λάζος, Αίολος 2001)
7. Οι μάχες του Μάη του 1937 στην Επαναστατημένη Βρελάνη (Α. Σούκι, Άρδην)
8. Η GPU στην Ισπανία, η σταλινική Αντεπανάσταση στον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο (Ολιβιέ-Λαντάου, Ελεύθερος Τύπος)
9. Προσκύνημα στην Καταλονία (Τζόρτζ Όργουελ, Διεθνής Βιβλιοθήκη 1999)
10. Η CNT και η Ρωσική Επανάσταση (Α. Κλίγκα Άρδην 2005)
11. Ισπανική Κραυγή (Αθ. Σταμούλης 1985)
12. Η Έμμα Γκόλντμαν για την Ισπανική Επανάσταση (Emma Goldman, Άρδην, 3 τόμοι)
13. Μνήμη και λήθη του Ισπανικού Εμφυλίου (Α. Paloma Παν/κες εκδόσεις Κρήτης, 2005)
14. Η Ελλάδα και ο Ισπανικός Εμφύλιος Πόλεμος (Θ. Σφήκας, στάχυ, 2000)
15. CNT-FAI και ο Ισπανικός Εμφύλιος, Ανατομία της Ισπανικής Επανάστασης (Ρ. Ρόκερ, Ελεύθερος Τύπος, 1996)
16. Η Ισπανική επανάσταση του 1936, ένας κριτικός απολογισμός (Μ. Μπούκτσιν, Ελεύθερος Τύπος 1995)
17. Το σύντομο καλοκαίρι της Αναρχίας (Χ.Μ. Εντσεσμπέργκερ, Οδυσσέας, 2005)
18. Ο άνθρωπος που σκότωσε τον Ντουρούτι (Π. Ντε Πάζ, δαίμων του τυπογραφείου 2010)
19. Γυναίκες στην Ισπανική Επανάσταση (Κάπλαν-Άντελσπεργκ-Ουιλιζ,)
20. Επανάσταση και αντεπανάσταση στην Ισπανία (Φ.Μόροου, Εργατική Πάλη)
21. Διδάγματα από την Ισπανική Επανάσταση (Βέρνον Ριτσαρντς, Ελ.Τύπος, 1996)
22. Για ποιόν χτυπά η καμπάνα; (Ε. Χεμινγκουέι, Γράμματα, 2009)
23. Ο Ισπανικός Εμφύλιος Πόλεμος (Ranzato, Gabriele, Κέδρος, 2007)
24. Οι άνθρωποι που κύκλωσαν το Α (Φλώρος, 2010)
25. Ισπανικός Εμφύλιος Πόλεμος (Περιοδικό «Ιστορία» ,τ.500)